

Project Canary Podcast

Building Community sa BC kasama si Sonia Furstenau

Naitala: Pebrero 1, 2022

Crystal: Hello Sonia. Salamat sa pagdating mo ngayon. Nasa ospital ako sa trabaho, kaya kung maingay sa background, humihingi ako ng paumanhin. Hindi ko maisara ang ospital. Dito na tayo! Sonia, napag-usapan namin noong nakaraang linggo ang tungkol sa pagpunta mo upang pag-usapan kung ano ang nangyayari sa BC at ang mga tawag na ginawa mo sa nakalipas na ilang linggo tungkol sa data ng pandemya at pangangailangan para sa kasanayang nakabatay sa ebidensya at agham sa kalusugan ng publiko. . Upang magsimula, maaari mo bang sabihin sa amin ng kaunti kung sino ka at bakit noong Enero (2022) naging malakas at malinaw ang iyong mensahe tungkol sa pangangailangan nito sa pampublikong kalusugan? Ito ay talagang napakahusay na makita. Ngunit nagtataka ako kung ano ang iyong nakikita at kung ano ang iyong namuhunan dito?

Sonia: Una sa lahat, salamat sa pag-imbata sa akin at ikinagagalak kong makilala kayong dalawa.

Mel: Ikinagagalak kitang makilala.

Sonia: Ang sarap magkaroon ng pagkakataon para sa usapan. Pinag-iisipan ko ito... Crystal sinimulan mo sa pagsasabi kung ano ang nagdala sa iyo dito? At sa tingin ko ito ay isang mahalagang bahagi ng pagsagot sa panandaliang tanong... ito ay talagang kumokonekta sa mas mahabang kuwento kung ano ang nagpasok sa akin sa pulitika. Ako ay isang guro. Lumipat ako sa Shawnigan Lake noong Setyembre ng 2011 sa pag-aakalang pupunta kami dito para sa isang taon. At gumugol ng isang taon sa Shawnigan Lake at pagkatapos ay bumalik sa Victoria. Ang aming mga anak ay 4 at 5 taong gulang, ang aming mga bunso, at naisip lang namin na ito ay magiging isang maliit na paglalakbay.

Habang kami ay nakatira dito dalawang bagay ang nangyari. Ang isa ay nahulog kami sa pag-ibig sa Shawnigan at Cowichan sa pangkalahatan, at ang mga tao at ang komunidad dito. At sa unang pagkakataon, ay hindi nakatira sa isang talagang urban na lugar at natuklasan ang kagalakan ng mas maliit na pamumuhay sa komunidad. At dalawa, sinimulan ng probinsya ang isang proseso para magbigay ng permit para sa 500 milyong tonelada ng kontaminadong lupa na ilalagay sa pinakadulo ng tubig ng inuming tubig sa Shawnigan Lake. At sa oras na natatandaan kong sinabi sa aking asawa, walang gobyerno ang gagawa noon. Walang gobyerno na sadyang naglalagay sa panganib sa gobyerno. Hindi ito ang ginagawa ng mga gobyerno. At pagkatapos ay nag-issue sila ng draft permit noong Abril ng 2013 at pagkatapos ay nag-isyu sila ng permit noong Agosto ng 2013. At iyon ay isang tunay na turning point para sa aking buhay.

Isa, nasa Shawnigan pa kami, nag-stay kami. Ngunit dalawa, talagang malinaw na hindi ko kayang panindigan at hayaan itong mangyari sa aking komunidad. Ako ay naging lubos na nakatuon sa gusali ng komunidad na lumaban sa permiso na iyon. At pagkaraan ng apat na taon, napakahabang kuwento, binawi ang permit na iyon. At ang dahilan na nag-uugnay sa ngayon ay kung ano ang aming walang humpay na nakatuon sa, at sasabihin ko ito - nahalal ako bilang direktor ng lokal na lugar noong 2014 at magsasalita sa harap ng malalaking pulutong, 500 katao sa komunidad - sasabihin ko, kailangan nating i-ugat ang lahat ng ating ginagawa sa katapatan, kabaitan, pakikiramay, integridad. Dahil kung paano natin ito gagawin ay kung paano natin hinuhubog ang hinaharap at talagang mahalaga na hindi natin pinag-ugatan ang ating mga pagsisikap sa galit, sa poot, ngunit nakatuon tayo sa katotohanan, sa ebidensya. At alam namin na sa huli iyon ay isang napakalakas na puwersa. Ang pagsasabi ng totoo ay isang napakalakas na bagay na dapat gawin. At nakarating kami sa lugar kung saan binawi ang permiso na iyon ngunit sa takbo nito... napag-alaman kong sintomas kami ng problema sa paggawa ng desisyon.

Project Canary Podcast

Sa BC, partikular sa paligid ng likas na yaman at paggawa ng desisyon sa pagkuha, paggawa ng desisyon sa paggamit ng lupa, ang gobyerno ay nagbigay ng napakalaking ahensya sa pamamagitan ng pagdadala ng propesyonal na pag-asa. Kaya, ang mga kumpanya at negosyo ay kumuha ng kanilang sariling mga propesyonal upang mangasiwa at pagkatapos ay nagbigay ng payo ng pamahalaan. At binuo ng gobyerno ang batas na kailangan nilang kunin ang payong iyon. Wala silang sariling ahensya. At ang natuklasan namin sa Shawnigan ay ang mga inhinyero ay may lihim na pakikitungo sa pagbabahagi ng kita sa mga may-ari ng landfill. At naisip ulit namin, anong klaseng gobyerno ang mag-iisip na okay? Ngunit iyon ay maayos sa ilalim ng batas.

Kaya, talagang pumasok ako sa aking tungkulin bilang isang MLA sa isang pagpapasiya na tugunan ang kapintasan na iyon sa paggawa ng desisyon. Mayroon kaming isang piraso ng batas na tinatawag na ngayong The Professional Governance Act, na nagbibigay ng pangangasiwa sa propesyonal na pag-asa. Marami pa ring kailangang gawin tungkol dito, ngunit malinaw na natukoy at nakilala ang problema at nagsisimula nang gumawa ng mga hakbang. Ngunit, dinadala tayo nito hanggang sa kasalukuyan. At nakikita ko ito bilang isang continuum dahil ito ay nagiging mas mahirap na maunawaan kung ano ang nagpapaalam sa mga desisyon pagdating sa isang emerhensiyang pampublikong kalusugan. Lalo nang nagiging mahirap na magkaroon ng kahulugan kung paano at bakit ginagawa ang mga pagpapasya, kung paano sinusukat ang tagumpay ng mga patakaran, at kung ano ang magiging resulta. At sa tingin ko ito ay... mula noong Disyembre ng 2020, pare-pareho kaming nagsasabi sa gobyerno ng ilang bagay. Isa, maging transparent sa data, maging transparent sa kung ano ang nagpapaalam sa iyong mga desisyon. Maging transparent tungkol sa kung paano naiiba ang epekto ng virus na ito sa iba't ibang komunidad. Nananawagan kami para sa pinaghiwa-hiwalay na data kung paano naapektuhan ang mga komunidad na may lahi. Sa palagay ko, sa socioeconomic, kailangan nating tingnan ito, napaka.

Crystal: Ang mga panlipunang determinant ng kalusugan na dapat ay isang pangunahing aspeto ng pampublikong kalusugan. Sa aking opinyon, gayon pa man.

Sonia: Talagang. Dapat itong maging isang pangunahing aspeto ng paggawa ng desisyon ng pamahalaan sa pangkalahatan. Nakakamit ba natin ang mga resultang iyon? Pinapabuti ba natin ang kalusugan at kagalingan sa ating patakaran at paggawa ng desisyon? Dapat tayong magkaroon ng mga badyet para sa kapakanan. Dapat tayong magkaroon ng tunay na mga tagapagpahiwatig ng pag-unlad. Ang mga panlipunang determinant ng kalusugan ay dapat na mga puwersang nagtutulak ng pampublikong patakaran. At ang nakita natin ay sa loob ng 14 na buwan ngayon, 15 buwan mula noong halalan, ay isang tuluy-tuloy na pagbaba ng transparency. At isang pagtaas sa isang uri ng... tunay na kahirapan sa pag-unawa kung ano ang nagpapaalam sa mga desisyon. At ito ay isang mahabang sagot sa iyong unang tanong.

Crystal: Hindi, maganda iyan.

Sonia: Sa aking pananaw, kapag sinabi mong lumakas ang ating mga boses... masasabi kong nandoon na ang ating mga boses ngunit ang talagang binibigyang-diin natin ay, nitong nakaraang buwan o higit pa, kailangan nating magsimula sa realidad nito. pagiging isang airborne virus. Ang paghahatid ng virus na ito ay nasa hangin. At kung iyon ang magiging pangunahing mover ng paggawa ng desisyon sa patakaran, magsisimula kaming maunawaan at maunawaan ang mga patakaran. Ang pinakamahasag na teknolohiya na mayroon tayo, ang pinakamurang solusyon, na dapat, at nais ko, ay sandalan ng gobyernong ito... ay ang bawat sambayanan ay dapat magkaroon ng suplay ng n95s. At ang supply na iyon ay dapat na mapunan nang regular. Dapat, tulad ng ngayon – nakikipag-usap lang ako sa aking koponan sa opisina ng nasasakupan, nag-aagawan kami upang makuha ang aming mga kamay sa mga n95, upang mapanatiling ligtas ang aming mga tauhan at koponan.

Project Canary Podcast

Crystal: Buweno, at ang komersyalisasyon ng n95s ay tumigas at nag-alis mula noong Omicron. Bumibili kami ng mga n95 sa Vitacore o Canada Strong Masks. Para sa akin, wala ako sa magandang posisyon sa pananalapi. Kaya, may mga pagkakataon na literal akong nagpapasya na gastusin ang pera sa maskara upang subukang maging ligtas hangga't maaari sa ospital hangga't maaari, sa halaga ng iba pang mga bagay. Para sa aking pamilya. Upang magtrabaho sa isang ospital.

Sonia: Crystal. Ito ay isip boggling, tama? Ang halaga ng pagtiyak na ang lahat ay may pinakamabisang tool na ito laban sa isang airborne, kumpara sa gastos ng mga ospital na nalulula, ang gastos ng pagkasunog at pagkahapo na nakikita natin sa sistema ng pangangalagang pangkalusugan, ang gastos sa ekonomiya kapag ang mga tao ay may sakit, ang pagkawala ng oras ng mga tao ay maaaring nasa trabaho. Para sa akin isa ito sa pinakamahirap intindihin ang mga patakaran. Na tayo ay nasa kabilang dulo ng spectrum. Hindi namin ibinibigay ang mga maskara na ito ayon sa nararapat, bilang tool sa pampublikong kalusugan. Ito ay magiging isang lohikal na tugon sa isang airborne virus sa buong pandemya. Sa BC, mayroon kaming mga patakarang ipinapatupad na pumipigil sa mga tao sa pagsusuot ng mga maskara na ito sa mga pinaka-mapanganib na kapaligiran.

Crystal: Kabilang ang mga pasyente ng cancer na nasa podcast na ito. Sinabihan sila na huwag isuot ang kanilang n95 sa Fraser Health. Sinasabi sa kanila na kailangan nilang magsuot ng 3-ply surgical mask na may nakanganga na mga butas sa loob nito, dahil bumabalik ito sa lahat ng sinabi mo, Sonia... tumanggi silang kilalanin na ito ay nasa hangin. At iyon ay naging partikular sa BC. Kasama rin si Alberta, at Western Canada. Ngunit hinimok ng BC ang kilusang iyon laban sa mga maskara, mula sa simula. Mula sa simula.

Mel: At nadoble na nila ito. Sa puntong pinipigilan nila ang mga tao na protektahan ang kanilang sarili.

Crystal: Tama. Ibig kong sabihin, kahit na gusto mong maging isang kakila-kilabot na gumagawa ng patakaran at hindi ibigay ang mga ito... ang katotohanang talagang pinipigilan nila ang mga taong nasa panganib na maging mas ligtas ay nakakabaliw. Ay tunay na isip boggling. And it reminds me of the comment you said, Sonia. Ang iyong unang reaksyon ay hindi posible na ang gobyerno ay gumawa ng mga patakaran na makakasama sa isang seksyon ng kanilang mga tao. At sa tingin ko kaming tatlo sa tawag na ito na nangyayari araw-araw ngayon. May mga patakarang ginagawa, lalo na sa ngayon, na may partikular na bahagi ng populasyon na nasa isip.

Maa-access nila ang pinakamahusay sa mga bagay at walang labis na pag-aalala tungkol sa lahat ng mga talagang humahawak sa tugon na ito. Na ginawa ang huling tatlong taon ng kanilang buhay sa totoong paraan, sa lupa, at naririnig pa rin ito ng maraming buwan na hindi sila karapat-dapat sa isang maskara. tama?

Tulad ng aming mga manggagawa sa pangangalagang pangkalusugan na nakaupo kasama ng aming mga miyembro ng pamilya na namatay nang mag-isa at hawak ang mga iPad na iyon para sa amin, na patuloy na hinahawakan ito para sa amin... na hindi namin sila bibigyan ng maskara. Iyan ay malupit. Ito ay malupit, ang salitang karaniwan kong ginagamit para dito.

Sonia: At muli, kung titingnan mo ito mula sa pananaw ng patakaran, ito ay hindi maipagtatanggol. Narinig namin mula sa ministro ng kalusugan at opisyal ng pampublikong kalusugan ang iba't ibang mga tugon dito, tama. Ngunit sa huli, ito ay hindi maipagtatanggol. At ito ay bumalik sa transparency piece. At muli, patuloy akong tumawag para dito. Kung gusto mong gumawa ng mga patakarang tulad nito at hindi ipakita sa publiko kung ano ang nagpapaalam sa iyong paggawa ng patakaran... ipakita sa amin kung anong uri ng pananaliksik, umaasa ka sa paggawa ng mga patakarang ito. Sabihin sa amin kung nasaan ang mga peer-reviewed na papel na nagmumungkahi na ang n95s ay hindi isang napaka-epektibong tool sa pandemyang ito.

Project Canary Podcast

Crystal: Bilang isang mananaliksik at bilang isang siyentipiko, labis akong nahirapan sa pagtugon ng BC sa partikular dahil sa maling paggamit ng wika at datos na nakabatay sa agham. At ito ay talagang - Bilang isang akademiko na nagtrabaho sa paggawa ng pananaliksik para sa huling 10 taon, hindi bababa sa ngayon - ito ay tunay na nakakatakot kung ano ang kanilang ginagawa sa mga tuntunin ng pag-unawa. At ano ang gagawin nito sa pananampalataya at pagtitiwala ng kalusugan ng publiko sa pagtatapos nito. Ito ay isang pangunahing bagay sa pampublikong kalusugan na dapat nating maunawaan ang ating panganib. Pabayaang na lang kapag sinasabi nila na tayo ay nasa "self-management phase" kung saan kailangan nating tukuyin ang sarili nating panganib at magpatuloy sa buhay. At wala kaming anumang wastong data kung saan kami kukuha ng aming panganib. Kaya talagang ibig sabihin, kung ikaw ay mas mababa ang panganib ay pupunta ka at gagawin ang iyong mga bagay ngayon. At kung hindi ka, mabuti, kailangan mong ayusin ito. Iyan ang tungkulin ng pampublikong kalusugan na naisip ko, ay upang matiyak na ito ay isang pantay, malusog, ligtas na lipunan.

Sonia: Ibig kong sabihin, sa kakanyahan nito, ang pampublikong kalusugan ay tungkol sa pagbabawas ng hindi pagkakapantay-pantay. Kinikilala na ang edukasyon at mga kasangkapan sa kamay ng publiko ay isang napakapektibong puwersa para sa pagpapabuti ng mga resulta sa kalusugan at pagbabawas ng hindi pagkakapantay-pantay. Ngunit hindi namin iyon makakamit kung ang aming diskarte sa pampublikong kalusugan ay hindi nakaugat sa tumpak at epektibo, napapanahon na impormasyon, at pagkatapos ay ang mga tool. At, siyempre, lahat tayo ay pinag-uusapan ang tungkol sa mga tool na iyon. Sa liwanag ng paniwalang ito na tayo ay nasa yugto ng self-management ng isang pandaigdigang pandemya ... na sa sarili nito ay nakakagulo...

Crystal: Nakakagulat na mga pahayag mula sa publiko, tama ba? Kung naisip natin na ito ay mangyayari 5 taon na ang nakakaraan, titingnan natin ito at magiging tulad ng ano ang ibig mong sabihin ay tinalikuran nila ang mga bagay na ito?

Sonia: Ano ang mga gamit? N95 mask, numero uno. Magandang edukasyon, datos, impormasyon, pang-unawa. Paano ko pamamahalaan ang sarili kung hindi ko alam ang pangunahing impormasyon tungkol sa kung nasaan ang mga bagay sa pandemyang ito. Pangatlo, mabilis na pagsusulit.

Crystal: Kausapin mo ako tungkol sa mga rapid test sa BC. Ano ang iyong karanasan sa panonood ng mga rapid test? Marami akong iniisip.

Sonia: Ang asawa ng aking mga kaibigan ay nagpunta sa England bago ang Pasko upang makita ang kanyang ina, na ilang taon nang hindi nakita. Ang lahat ng mga pag-iingat at sa kabutihang palad ay nanatiling malusog sa buong oras. Ngunit umuwi na may maraming rapid test dahil ipinamimigay sila doon, palagian lang. Walang kakulangan ng access sa tool na ito. Sa mga lalawigan sa buong bansang ito, walang problema sa pag-access. Ngunit narito, muli, kung wala kang paraan upang magbayad para dito – at hindi sila mura at tila nagiging mas mahal – kung gayon walang epektibong paraan upang ma-access ang mga pagsubok na ito.

Maraming dapat pag-isipan, ngunit madalas akong nakatuon sa kung ano ang mga solusyon? Saan tayo pupunta dito? Halimbawa, ibinibigay sila sa mga paaralan ngayon, naiintindihan ko. Ngunit ang pamantayan para sa kung sino ang maaaring magkaroon ng isa ay muli, mahiwaga, at hindi lubos na malinaw. Ngunit kung ano ang maaari naming gawin, halimbawa, ay nagsasabi na okay ang mga paaralan ay isang access point para sa mga pagsusulit na ito. Kung sinumang may miyembro ng pamilya na nakakaranas ng mga sintomas, narito ang isang pakete ng mga pagsusuri. Ngayon ay mayroon ka nang kapasidad bilang isang pamilya na maunawaan kung ang mga miyembro ng iyong pamilya ay positibo sa covid o hindi, na gumawa ng mga desisyon tungkol sa kung ano ang iyong gagawin upang maprotektahan ang iyong mga miyembro ng pamilya at ang iyong mas malawak na komunidad. Nagagawa mong sumubok hanggang sa hindi ka na nagpapakita ng positivity. Alin ang responsableng bagay.

Crystal: Pagkatapos ay maaari mong ihiwalay ang naaangkop na tagal ng oras.

Project Canary Podcast

Sonia: Not some magic, poof tapos na. Ito ay paggawa ng desisyon na batay sa ebidensya. Ibinibigay nito sa atin ang kapangyarihang ito kung tayo ay nag-iisa. Kung kami ay namamahala sa sarili dito, mangyaring, kailangan namin ang tool upang makagawa ng matalino at responsableng mga desisyon para sa aming mga pamilya at sa aming mas malawak na komunidad. Iyan ay isang kolektibong tugon na kumikilala na hindi ako hiwalay sa ibang mga tao sa aking komunidad. Ang aking mga desisyon at mga pagpipilian ay nakakaapekto sa ibang mga tao at sa ilang mga kaso, ay maaaring magkaroon ng matinding epekto sa ibang mga tao. Kung pipiliin kong makisali sa aking komunidad habang dinadala ko ang virus na ito o dinadala ko ang virus na ito at makahawa sa ibang tao, hindi ko alam kung saan iyon magtatapos at kung magtatapos iyon sa pagkawala o pangmatagalang sakit ng ibang tao. Siguro lumabas ako ng maayos. Ngunit hindi ako dapat gumagawa ng kalkulasyon sa isang pandemya na ganap na nakatuon sa akin bilang isang indibidwal. Ito ay talagang mahalagang aspeto nito. Kung mawawalan tayo ng pakiramdam na tayo ay malalim na konektado sa mga tao sa ating paligid, at ang mga komunidad ay magkakaugnay, mawawala ang sama-samang pagsisikap laban sa virus na ito.

Crystal: Nakakabahala at tila malinaw na ang partikular na gobyernong ito ay hindi nag-aalala tungkol sa mga resultang iyon. Alin ang nakakabahala, dahil ang kanilang pokus ay naging indibidwal na pagpili, indibidwal na responsibilidad. Iyan ay isang bagay na lubos nilang itinulak sa kabuuan ng kanilang pagtugon sa pandemya. At sumasang-ayon ako sa iyo sa katotohanan na ito ay isang pandaigdigang pandemya.

Hindi tayo makakaalis sa pagiging interconnected. At mula sa isang sikolohikal na pananaw, ang pagpapatibay na in-group/out-group ang naging pinakamasamang desisyong ginawa ng BC. At sa malaking bahagi kung bakit napakaraming dibisyon at napakaraming isyu sa BC ngayon. Walang pangangalaga sa komunidad. Walang community bridging. At iyon ang naririnig kong ginagawa mo, ay talagang sinusubukang maunawaan kung ano ang nangyayari sa mga komunidad. At iyon ang sinusubukan naming gawin ni Mel.

Wala akong pakialam kung ano ang iniisip ng mga gumagawa ng patakaran upang maging tapat. Pinapahalagahan ko ang mga taong naaapektuhan ng mga patakaran dahil madalas na ang mga taong gumagawa ng mga patakaran ay walang access sa ground, hindi nakikipag-usap sa mga tao sa ground, makipag-usap lang sa senior management, at iyon ay naging ang diskarte ng maraming beses. Hindi iyon ang paglutas ng mga isyung ito. Maaari nating balewalain iyon. Ngunit ang katotohanan ay ang lahat ng mga pagpipilian na kanilang ginawa sa huling tatlong taon ay magkakaroon ng epekto sa BC sa mga darating na dekada. Kasama sa sistema ng pangangalagang pangkalusugan at tiwala ng publiko sa kalusugan ng publiko. Ano ang mangyayari sa mga ahensyang ito na talagang gumawa ng mga pahayag na may problema at laban sa agham? Iyan ang lahat ng mga bagay na haharapin ni BC sa darating na panahon.

Mel: Labis akong nag-aalala tungkol sa estado ng edukasyon sa BC.

Crystal: Nakita ko ang isang pag-aaral noong isang araw, at hindi ko alam kung nakita mo ito, at Sonia, binanggit mo na ikaw ay isang mananalaysay at iyon ang nagpapasaya sa akin. Ang katotohanan ay ang mga tao ay hindi man lang nagkonsepto ng kasaysayan sa ngayon at iyon ang dahilan kung bakit tayo naroroon. Ang pag-aaral na iyon ay tumingin sa North America, United States at Canada, at nakita na 1/3 ng mga estudyante ay hindi naniniwala sa Holocaust. At kahit na pagkatapos ng edukasyon na kanilang ibinigay, 23% pa rin ang naniniwala na ito ay pinalaki. Nabigo kami. Nabigo kami.

Sonia: Ginawa ko. Nakita ko ang headline na iyon at agad akong nag-alala, tulad mo Crystal. At si Mel, pumayag ako. Bilang isang guro, kahit anong grado ang itinuturo ko – nagturo ako sa middle at high school – sa Holocaust Remembrance Day, mag-iimbita ako ng mga tagapagsalita sa aking klase. Sisiguraduhin kong itinuon namin ang unit sa paligid ng Holocaust. Ito ay ganap na mahalagang kaalaman para sa mga tao na magkaroon. At sa palagay ko pinag-uusapan din natin ito. Nag-aral ako ng history. Nababahala ako na ang kasaysayan ay hindi, o civics - itong paniwala kung ano ang responsibilidad natin bilang isang mamamayan, ano ang utang natin sa lipunang nagbibigay

Project Canary Podcast

sa amin sa lahat ng mga benepisyong ito ng pagiging isang mamamayan – mayroon kaming tunay na pagkawala ng pang-unawa sa elektoral sistema, hurisdiksiyon. At iyon ay ginagaya sa mga pagkakataong nakikita mo ang malalaking mayorya para sa partidong ito sa anumang halalan. At naalala ko pagkatapos ng 2013 election. Ang probinsyal, 40% ng boto, 60% ang bumoto... 24% ng mga tao ang nagbigay ng mayorya ng mga puwesto sa isang partido sa lehislatura. At ang partidong iyon ay mayroon na ngayong apat na taon upang hindi sumagot sa sinuman. Hindi sila maaaring panagutin. Walang mga mekanismo maliban sa susunod na halalan upang panagutin ang partidong iyon. Ang halalan namin noong 2020, kami ang may pinakamababang voter turnout kailanman. Ito ay higit sa 50%. High 40s na ang bumoto sa NDP. Ito ay muli tungkol sa 25% ng populasyon, at 57/87 upuan sa lehislatura ay NDP. Dahil dito, napakahirap na makamit hindi lamang ang pananagutan, kundi ang pakikipagtulungan sa lehislatura. Wala silang pakialam. Hindi nila kailangang makipag-usap sa sinuman. Sa loob ng isang taon, parehong sinasabi ng mga partido ng oposisyon na talagang mas mahusay na magtrabaho sa mga linya ng partido, tulad ng kailangan namin sa panahon ng gobyernong minorya. Ngunit iyon ay isang bagay ng malayong nakaraan sa puntong ito.

Crystal: Oo, minsan nanonood ako ng kaunting Horgan at ang kanyang mga pagpapakita. Siya ay napaka... hindi nagtataglay ng kagandahang-asal kapag nakikita ko siya sa mga lugar na iyon, ang paraan ng pagsasalita niya sa mga tao at pakikipag-usap sa kanila. Ang NDP sa akin ay tama - at nagsasalita ako sa aking opinyon - walang empatiya.

Walang literal na empatiya. At ang dahilan na gumugulo sa isip ko at napakaraming dissonance sa BC tungkol sa kung ano ang gagawin ay dahil literal na iyon ang partido na para sa mga mahihingang grupo. Iyan ang karaniwang iniuugnay ng mga tao sa NDP. At maraming mga tao na katulad ng kung nasaan ka sa Sonia, bago nangyari ang lahat ng bagay na ito at sumali ka. Talagang hindi sila naniniwala na magsisinungaling ang gobyerno tungkol sa isang bagay na kasinghalaga ng pandemya o maling paggamit ng data o misrepresenting bagay, gayunpaman gusto mong sabihin ito. Hindi nila maarok ang mga pagpipiliang iyon na gagawin. At ginagawa namin ito ni Mel, sinusubukan lamang na mailarawan at maunawaan kung ano ang kanilang ginagawa upang maunawaan ng mga tao kung ano ang nangyari. Dahil walang komunidad ang mabibigyang kapangyarihan kung walang malinaw at bukas na impormasyon.

Iyon ang batayan ng lahat, tulad ng pagbabalik mo.

Sonia: Oo. Madalas kong ginagamit ang salitang iyon, paano natin binibigyang kapangyarihan ang mga tao? At hindi lang sa pandemic. Paano natin binibigyang kapangyarihan ang mga tao nang malawakan? Sa isang demokrasya, kung ano ang nakikinabang sa iyo ay ang mga taong may pinag-aralan, binibigyang kapangyarihan na nag-aambag sa tela at pagpapalakas ng iyong lipunang panlipunan. Paulit-ulit kong binalikan ito at hindi ako titigil. Ang pinakamahalagang bagay sa pandemyang ito na dapat gawin ng gobyerno ay panatilihin ang tiwala. Dahil hinihiling mo sa mga tao na gumana sa isang kolektibong paraan sa kapakinabangan ng bawat isa. Hinihiling mo sa mga tao na talikuran o magsakripisyo, na gumawa ng mga pagpili na tungkol sa higit na kabutihan. At makikita natin sa 2020 na handa tayong lahat na ibigay lang ang lahat ng mayroon tayo. Aalagaan namin ang isa't isa. Ibubuga namin ang mga kaldero para sa mga healthcare worker. Sasabihin sana namin na magkasama kami dito. At pagkatapos ay 2021...

Crystal: At pagkatapos ay ang halalan, sa totoo lang. Sa sandaling nakuha nila ang karamihan, nagbago ang kilos ni Horgan. sabi ko noon. Maging ang kanyang pagtatanghal sa publiko. Siya ay nagkaroon ng ganitong hangin ng kahinahunan sa kanya at sinusubukang maging napaka-malasakit at empatiya. At ito ay talagang makabuluhang nagbago kapag ang taon ay lumipas at siya ay may mayorya. Para siyang pumunta... napakagandang pakiramdam niya para sagutin ang mga tanong ng mga tao. Napakahusay na magbigay ng mga dahilan kung bakit kami tumatakbo sa ganitong paraan.

At kapag tayo ay nasa isang lugar kung saan wala tayong access sa mga ospital nang epektibo, kapag wala tayo

Project Canary Podcast

magkaroon ng access sa mga ambulansya nang epektibo, kapag mayroon tayong maraming natural na sakuna na nangyayari kung saan walang nagpapakita upang tumulong sa mga tao, tayo ay nasa totoong problema. Kami ay nasa ilang tunay na problema dahil wala nang kamalayan sa komunidad. Kapag nangyari iyon, parang ang focus nila sa community left. Ito ay naging tungkol sa... mabuti, paano natin maibabalik sa normal ang grupong ito ng karamihan? At iyon ang uri ng kung paano tayo tatakbo kasama ito. At literal na naglalagay lang sila ng mga blinder para sa lahat ng isyu na ilalabas namin. Matagal man covid. Bago man tumama ang delta, nagkaroon ng 11x na rate ng morbidity at mortality sa mga komunidad ng racialized sa BC. At alam namin na ang pagpasok, ngunit itinatangi at hindi nila tinutugunan ang mga bagay na iyon kapag napag-usapan. O pinapanood mo ang mga presser, at literal silang tumanggi na sagutin ang tanong. Tinatabi lang nila silang lahat.

Wala kaming paraan para makakuha ng tumpak na impormasyon sa BC sa ngayon. At nakakatakot iyon. At namatay ang lola ko noong Disyembre 2020 sa pangmatagalang pangangalaga, at hindi kami makakuha ng impormasyon. Hindi pa rin kami makakuha ng impormasyon. Walang sasagot sa ating mga katanungan mula sa gobyerno. Ngunit tumayo sila roon at sinasabing inaasikaso nila ang mga bagay-bagay. Hindi yung mga gamit ko. Hindi na mga tao ko ang inaalagaan nila.

Sonia: At sorry sa pagkawala mo, Crystal. Na...ito ay talagang naaabot sa bahay na ito ay isang panahon ng napakalaking pagkawala. Sa napakaraming antas. Ngunit para sa libu-libong pamilya, nangangahulugan ito ng pagkawala ng isang mahal sa buhay. At iyon ay isang napakalaking espasyo na hindi mo mapupunan, ang puwang na iyon ay nananatili lamang sa iyo. At kaya, sa tingin ko ito ay talagang mahalaga na kilalanin at kilalanin ang pagkawala na iyon.

Crystal: Ang gobyerno rin... iyon ay isang bagay na nakatutok sa akin sa Horgan at sa NDP. Napakalamig sa mga nawalan ng kapamilya. Napakalamig na marinig ang kanilang mga pahayag at marinig ang mga ito ngayon na tumutukoy sa mga pagkamatay na iyon na para bang sila ang gastos sa paggawa ng negosyo. At kami ay umuusad. At mabigong kilalanin kung hanggang saan ang naging pinsala ng ating mga komunidad, kung ito man ay ang pagkawala ng mga miyembro ng pamilya na nasa pangmatagalang pangangalaga, o ang pagkawala ng dalawang batang iyon. Magiging generational ang epekto ng mga pagkamatay na ito, at sinasabi ko na ang pagkawala ng aking ama sa edad na 12. Ang mga taong ito ay hindi aabot ng isang araw sa kanilang buhay nang hindi ito makakaapekto sa kanila mula rito. At ang kabiguan ng gobyerno na kilalanin iyon o sabihin na ang mga tao ay mangangailangan ng suporta o upang maunawaan kung ano ang mangyayari sa pasulong... ito ay kakulangan lamang ng kakayahang magplano ng pangmatagalang, o maunawaan ang sitwasyon, o tanggapin ito? hindi ko alam. Mahirap.

Sonia: Marami akong naisip, at marami akong napag-usapan, kamakailan tungkol sa pasanin ng pamumuno sa magkakapatong na mga krisis. Naantig ka sa... hindi lang ito naging covid. Nagkaroon tayo ng ilang krisis na nauugnay sa pagbabago ng klima...

Crystal: At ang overdose crisis na nagpapatuloy sa loob ng maraming taon. Na wala silang ginawa.

Sonia: Ang supply ng droga na napakalason ay pumapatay ng 6 na tao sa isang araw sa karaniwan sa probinsyang ito. Ang pasanin ng pamumuno sa mga magkakapatong na krisis na ito ay tunay at napaka makabuluhan. At sa palagay ko naantig ka sa empatiya. Sa isang banda, paano tayo magkakaroon ng empatiya para sa mga taong nasa mga tungkulin ng pamumuno na ito, na nagdadala ng bigat niyan... at sa parehong oras, may inaasahan na sila ay maging transparent at may pananagutan. At nakikiramay bilang kapalit. Ngunit din, mulat, at nakikilala ang mga limitasyon na magkakaroon ng sinumang indibidwal sa panahong tulad nito. O kahit na anumang koleksyon ng mga indibidwal. O kahit anong organisasyon. Gumawa ako ng maraming komento sa aking mga panayam sa katapusan ng taon na hindi ko ginagawa

Project Canary Podcast

Gusto kong marinig muli ang salitang hindi pa nagagawa, gusto kong marinig ang salitang inaasahan. Gusto kong makarinig ng proactive footing. Lubos kong aaminin na ito ay isang walang humpay na koleksyon ng mga hindi pa naganap na phenomena at krisis na tumatama sa atin.

Crystal: Ngunit wala sa kanila ang hindi inaasahan.

Sonia: Hindi, hindi. At tayo ay binalaan tungkol sa mga pandemya sa mahabang panahon. At nakita natin ang mga zoonotic na sakit na dumarating nang mas mabilis. At alam namin na lumilikha kami ng mga kundisyon na nagdudulot ng mga resultang ito. Ang mga panganib ng kung paano namin pinalaki ang mga pang-industriya na hayop sa pagsasaka. Ang mga panganib ng pagkasira ng tirahan at ang paraan kung saan tayo nakikialam sa mga hayop na maaaring maging tagapagdala ng mga sakit na naililipat sa pagitan ng mga tao at hayop. Zoonotic yan. At iyon ay tunay na panganib. HIV/AIDS. SARS.

Ebola. H1N1. Nakita natin ang pagtaas ng rate, o pagbaba ng oras, sa pagitan ng paglitaw sa pagitan ng mga sakit na ito. Alam naming sinasabi sa amin ng mga mananaliksik na hindi ito ang aming huling rodeo. Kaya, ano ang ginagawa natin upang maghanda para sa susunod na alon ng covid? Ano ang ating ginagawa upang mapaghandaan ang susunod na pandemya?

Crystal: Paano natin malalaman ang mga aral na matututunan natin kung hindi tayo nangongolekta ng datos?

Sonia: Sakto. Ano ang ginagawa natin upang mabawasan ang mga pagbabago sa susunod na pandemya? So, meron na. Pagdating ko sa pasanin ng pamumuno... dito kami gumawa ng panawagan, na nagpapatibay sa panawagan ng mga taong Protektahan ang Ating Lalawigan BC, para sa isang independiyenteng talahanayan ng agham. Mayroon kaming covid modeling group na sa isang paraan ay kumilos bilang isang de facto independent science table, ngunit gusto kong idagdag ang kadalubhasaan na kailangan namin sa talahanayang iyon. Sa tingin ko ito ay dapat na higit pa sa covid. Sa tingin ko kailangan natin ng isang independiyenteng talahanayan ng agham upang maibigay ang patnubay at payo na iyon at ang lens na iyon sa paggawa ng desisyon ng gobyerno sa liwanag ng malaking pasanin ng pamamahala sa magkakapatong na mga krisis. Kaya, ang mga siyentipiko, bilang karagdagan sa isang psychologist, isang sosyolohista, isang mananalaysay. Kailangan natin ang mga pananaw ng isang mas malawak na hanay ng mga taong may kaalaman upang ma-navigate kung ano ang isang napakasalimuot na sitwasyon. Bilang kabaligtaran sa operating mula sa, at ako ay nagmumuni-muni sa mga ito ng maraming, sinusubukang gawin itong nakapaloob sa isang salaysay. At sa tingin ko ito ang isa sa mga pinaka-disorienting na problema namin sa BC. Which is this feeling na hindi nababagay ang mga bagay sa kwentong kinukuwento sa atin. At sa halip na kilalanin ang salaysay na ito ng mga droplet o ang salaysay na ito ng transmission ay hindi nangyayari sa mga paaralan...

Crystal: O mga ospital, tila.

Sonia: Alam namin na hindi talaga iyon makatwiran dahil sa ebidensya na naroroon, anuman ang limitadong data, at pagtingin sa iba pang mga hurisdiksyon na nagiging mas transparent at mas maalalahanin at epektibo sa pagkolekta at pagbabahagi ng data. Alam namin na wala kami sa isang napakahiwalay na kategorya mula sa ibang bahagi ng mundo. Ang pandemya ay nangyayari sa lahat ng dako.

Crystal: At ang nakakagalit na bagay tungkol sa salaysay na iyon ay partikular na kapag ito ay gumagana para sa kanila, ang BC ay may sariling pandemya. Ngunit kapag hindi ito gumana para sa kanila, ginagawa nila kung ano ang ginagawa ng iba. At walang kahulugan o istraktura sa kanilang mga pamamaraan. Gumagawa ako ng malalaking pagtatasa ngayon, tulad ng 100-pahinang pagtatasa, at kailangan mong masundan ang mga bagay na iyon. You have to outline where the evidence came from, you have to support the things that you are saying. At walang inaasahan iyon, sa mga indibidwal na ito. O meron na at hindi pa sila nagkikita o

Project Canary Podcast

ay hindi gustong makilala ito. At sus, napakahirap kahit na subukan at lagyan ng bakod ang kailangan mo kapag ang iba ay nakikita at naririnig ang mga bagay na hindi nila alam kung paano magkaroon ng kahulugan. O hindi nila alam na mali. Maraming tao ang nangangailangan ng oras para maunawaan nila ang mga paraan kung paano nila binabago ang data, o kung paano naiiba ang data sa ibang mga tao, o kung ano ang kanilang ginagawa sa likod ng mga eksena. Ito ay tumagal ng dalawang taon ng pagsunod at kailangan ko pa ring maglatag ng mga bagay para sa mga tao upang maunawaan nila kung paano nangyari ang mga pagbabago. Dahil maraming tao ang nakakarinig sa mga presser o tagline ng balita. Ang daming lumabas sa presser na yun, oh yung 700 na naospital, 60% wala talagang covid. Hindi iyon ang sinabi ng presser. Ang presser ay nagkaroon ng isang minutong pagpili ng data mula sa isang buwan, kung saan sila ay partikular na nagsagawa ng mass surveillance sa mga ospital, na ngayon ay inalis na nila... sa grupong iyon, para sa partikular na yugto ng linggo, kung saan sila nagsagawa ng mass surveillance, sigurado. Ngunit ngayon ito ay inilalapat sa mga numero ng ospital ngayong linggo at ito ay ilalapat sa mga numero ng ospital bukas. Kahit na sila ay kumakatawan sa ibang mga bagay. Ang ginawa nila sa nakalipas na dalawang buwan ay nagsilbi upang higit na malabo kung ano ang nangyari.

Sonia: Kapag nagawa ko na ang kaso - at kapag bumalik tayo sa lehislatura sa susunod na linggo, ipagpapatuloy ko ang kasong ito - kaya't ang pagkakaroon ng tiwala sa pamamagitan ng transparency at pananagutan ay napakahalaga dahil lahat tayo ay una at pangunahin na nabubuhay sa pamamagitan nito napaka-stressful experience together. At ang hindi natin kailangan ay ang karagdagang stress sa pagtatanong kung gaano ba talaga ako natututunan o ano ito na sinasabi sa akin? Bakit hindi ito tumutugma sa naririnig ko sa ibang lugar?

Mel: Paano ko mapapangalagaan ang aking pamilya?

Sonia: Paano ko mapapangalagaan ang aking pamilya? Bakit hindi ako magkaroon ng access sa mga tool na mas nakikilala ko na makakatulong doon?

Crystal: At ang hindi pagkilala sa impluwensyang mayroon sila ay tunay, tunay na iresponsable. Para sa mga tao tulad ni Dr. Henry na umakyat at sabihin tulad ng ginawa niya kahapon na ang mga tao sa parehong silid ng ospital ay hindi nagkaka-covid mula sa isa't isa. Hindi okay yun. Iyan ay isang malinaw na kasinungalingan. At ang ating public health official, ang representasyon ng ating buong pampublikong kalusugan, ay pinayagang umakyat doon at sabihin iyon kahapon. At walang lumabas dito. Nasa masamang lugar kami. Iyan ay isang masamang lugar upang makapasok.

Sonia: At iyon ang bahagi ng pananagutan. Dapat tayong magkaroon ng pag-asa na ang impormasyon ay napatunayang tumpak at tama at na-back up ng data at ebidensya. Iyan ay dapat na isang pangunahing ibinibigay sa kung paano tayo nagpapatatko sa isang gumagana at malusog na demokratikong lipunan.

Crystal: And you see the example, walang covid notifications pero may kuto notifications. Sa anong mundo natin ginawa ang desisyong iyon at paano hindi nasangkot ang mga tao doon sa mas malaking sukat? At maging ang mga desisyong ito tungkol sa atin ay mabubuhay kasama nito. Buweno, 54% ng mga tao ang ayaw ng mga paghihigpit kaya itutuloy natin ito... babalik tayo sa isang lugar kung saan kung gusto ng mayorya ng populasyon na pumatay ng minority, babalik tayo doon? Dahil ito ay tila isang problema sa kasaysayan.

Project Canary Podcast

Sonia: At sa palagay ko bumabalik iyon sa malalaking prinsipyo. Ano ang gusto nating subukang makamit nang sama-sama sa ating pamamahala, sa ating paggawa ng patakaran, at paggawa ng desisyon? At muli, ako ay gayon, bilang tayong lahat sa tingin ko, ito ay nakakatakot na makita kung ano ang nangyayari sa buong Canada. Sa paligid ng mundo sa maraming paraan.

Crystal: Ang kawalan ng katiyakan ay rurok.

Sonia: Ang kawalan ng katiyakan. Ang maling impormasyon. Malinaw na napakasamang pagsisikap ngayon upang... ang convoy sa Ottawa ay karaniwang nagsasabi na maaari tayong gumana nang wala sa batas.

Crystal: At pinahihintulutan sila, tama, sa ilang mga paraan. Nandito kami ngayon sa imposibleng lugar kung saan kami hostage.

Sonia: At ang mananalaysay sa akin ay tumitingin dito at nagsasabing ito ay nag-aalala. At kailangan natin ang pagtitiwala na iyon sa ating mga institusyon at sa ating gobyerno at sa ating mga sistemang pampolitika upang maibalik. At kailangan natin ng kababaang-loob at kakayahan para sabihin ng mga tao na nagkamali tayo, o mas marami tayong natutunan mula noon. Anuman iyon. O kailangan namin ng tulong. Oo, oras na para maging mas collaborative. Oo, oras na para magdala ng bago at sariwang boses. Dalawang taon, pagod na pagod ang mga tao. Kilalanin lang ang pagiging tao na siyempre pupunta tayo sa mga lugar kung saan walang perpekto sa kanilang paggawa ng desisyon, sa kanilang pagtatasa sa mga bagay-bagay. Iyon ay kapag iniabot mo ang batuta. Iyan ay kapag sinabi mong ako ay nagpapatakbo mula sa isang lugar ng serbisyo una sa lahat. At nais kong tiyakin na ginagawa ko ang lahat ng aking makakaya.

Crystal: Nakilala mo talaga doon, at ito ay gumagana sa empatiya doon, ay ang pagpapakumbaba.

Wala ka talagang empatiya kapag wala kang kababaang-loob sa ilang antas, dahil hindi mo nakikita sa labas ng iyong sarili. And that is sort of what we are seeing now, there is an exceptional rise in this as long as its good for me we are good. Na hindi magpapahintulot sa isang gumaganang lipunan, tulad ng ipinakita sa atin ng kasaysayan. Hindi lang ito magtatagal kung tayo ay lahat para sa ating sarili.

Sonia: Kami ay malalim na magkakaugnay at umaasa sa isa't isa.

Crystal: Ang buong globo sa puntong ito, na sa tingin mo ay makikilala nila. Sa pandaigdigang pandemyang ito na hindi natin maiiwasan ang katotohanang lahat tayo ay konektado. At habang pinapanood natin ang pagtaas ng pagbabago ng klima, sabay-sabay nating pinapanood ito. At hangga't hindi tayo kumikilos nang sama-sama, hindi tayo lalayo.

Sonia: Sinasabi ko noon sa Shawnigan noong kami ay nasa gitna ng parang walang katapusang pagsisikap at labanan na aming kinasasangkutan, ipinapahayag namin ang isang hinaharap na gusto namin. At sasabihin namin, ang kinabukasan ng Shawnigan Lake ay kinabibilangan ng malinis na ligtas na inuming tubig at isang konektadong komunidad. At hawakan namin ang pakiramdam na iyon kung saan namin gustong marating, upang itaboy kami sa ilang talagang mahihirap na pag-abot. Pinag-uusapan natin ang tungkol sa mga dump truck na dumarating na puno ng mga materyales na talagang gusto mo sa iyong inuming tubig, at ang mga taong nakatayo sa mga kalsada sa 5:30 ng umaga noong Enero na sinusubukang pigilan ang mga trak na ito na pumasok sa aming watershed. Ito ay isang mahaba, mahirap na pagsisikap. Pero iniisip ko yun ngayon. At sa palagay ko ang kailangan natin sa mga tao sa mga lugar ng pamumuno ay sabihin sa akin ang hinaharap na susubukan nating pagsamahin? Sabihin mo sa akin kung saan tayo pupunta.

Project Canary Podcast

Kung magpapatawa ka, may bagay ako. Iginuhit ko ito noong isang taon. Marami kaming pinag-uusapan tungkol sa patakaran sa mga partidong pampulitika. Pinag-uusapan natin ang patakarang ito at ang patakarang iyon. At sa tingin ko ang mga iyon ay talagang mahalaga. Ngunit ang mga pulis ay isang sasakyan upang mapunta tayo sa kung saan. Saan tayo sinusubukang makarating? Kaya, nagkaroon kami ng malaking talakayan sa patakaran noong huling bahagi ng Disyembre 2020 pagkatapos ng halalan. And I was like oh okay, I have been a political leader for six weeks.

Crystal: Napakahusay mong hinawakan ito.

Sonia: Katatawanan. At ang pagkakaroon ng mga anak na malabata ay walang humpay na kinukutya ako.

Crystal: It keeps the humility, right?

Sonia: Napakahalaga nito. Kaya, sinubukan kong... paano ko kukunin ang lahat ng mga piraso ng patakarang ito at gagawin ang mga ito sa isang lugar na nakikita ko bilang isang hinaharap. may ipapakita ako sayo. Itinatago ko ito sa isang lugar na nakikita ko. Ito ang BC na gusto kong magkaroon tayo. May apat na haligi. Ang mga pangangailangan ng bawat isa ay natutugunan, at lahat ay maaaring matugunan ang kanilang buong potensyal. Pinoprotektahan natin ang mga natural na sistema kung saan tayo umaasa para sa ating kalusugan at kapakanan. Ang ating mga kapitbahay at komunidad ay masigla, ligtas, konektado, at matatag. Ang ating pamahalaan, mga sistemang pampulitika, at mga institusyon ay mapagkakatiwalaan. Kaya, ito ay unang bahagi ng Enero 2021. At sa loob nito ay ang mga piraso ng patakaran. ECE para sa lahat. Maunlad na pampublikong edukasyon. Panghabambuhay na pag-aaral. Equity. Deklarasyon/karapatan ng mga Katutubo kumilos. Anti-racism.

Reporma sa kabubatang. Seguridad ng pagkain. Mga suporta sa kalusugang panlipunan/kaisipan. Pabahay para sa lahat. Tuloy tuloy. Malinis na enerhiya at paglipat ng ekonomiya. Ngunit sa akin, pagkatapos ay tinitingnan natin ang mga patakarang iyon at itinatagong natin sa ating sarili ang tanong, gumagalaw ba tayo patungo sa apat na resultang ito na ating ipinahayag kung saan natin gustong marating. At sa palagay ko ang gusto ko mula sa sinuman sa isang pampulitikang pamumuno. Ang papel ay sabihin sa amin kung saan sa tingin mo kami pupunta nang magkasama? Ano ang hitsura kapag nandoon tayo? Ano ang pakiramdam? Ano ang karanasan para sa mga tao? Sa tingin ko, ang ating pulitika ay naging labis na tungkol sa pagpupursige ko sa aking kalaban at ibagsak sila at iyon ang aking isusuot na gusto kong maging. Ang tanong ay bakit mo gustong pumunta doon? Ano ang iyong pangitain sa pagmamaneho?

Crystal: At sino ang gusto mong maging pagdating mo doon? Kung ano ang nakikita ko sa maganda mong graphic, na isang BC na pinapangarap ko rin para sa aking pamilya doon, ang mga bagay na iyon ay dapat maging pangunahing kaalaman. Na kung ano ang mahirap tungkol dito. Yan ang basics. At kung wala kang mga halaga na patuloy na lumalaban para sa mga bagay na iyon... tulad ng isang halaga sa akin ay katarungan, tunay na para sa mga tao. Nangangahulugan man iyon na kailangan kong isakripisyo ang ilan sa aking sariling pribilehiyo, 100% handa akong gawin iyon para sa katarungan. Ngunit ang mga taong walang malakas na pag-unawa sa kanilang sariling mga halaga, o kung saan nila gustong pumunta, o kung ano ang gusto nilang hitsura ng mundo... at kung ano ang sinasabi mo, Sonia... mahihirapan silang magkaroon ng kahulugan sa lahat ng nangyayari. Upang gawin ang mga patakaran upang makarating doon kung hindi mo alam kung saan mayroon. Kung hindi mo maintindihan kung ano ang ibig sabihin ng pagiging isang komunidad. Kung hindi mo sinusubukang bumuo ng isang komunidad, kung gayon ang lahat ng ito ay mga lumulutang na bagay lamang. Ang mga ito ay isang piraso ng isang patakaran na darating at aalis at hindi masyadong mag-uugat. At gusto ko na mayroon kang larawang iyon kung ano ang nauwi sa lahat. Dahil sa palagay ko ay kulang ang ganoong uri ng balangkas – at sinisikap kong manatili sa labas ng mga bagay sa party, dahil ako ay tunay na walang party – sa ibang mga partido ngayon. Hindi bababa sa hindi sa kanilang pamumuno ay handang sabihin iyon nang tahasan at iyon ay nakakagulo.

Project Canary Podcast

Yung mga nasa papel mo tungkol sa gusto natin para sa BC? Iyon ay dapat na maging batayan ng bawat platform.

Mel: At sa totoo lang, ang bagay sa iyong papel na may apat na haligi, iyon ay nagpapakita sa amin kung paano ilipat ang goalpost upang umunlad para sa lahat. Imbes na mabuhay lang.

Crystal: Imbes na mag-react ay pinipigilan namin.

Mel: Oo, kaya inililipat ang mga goalpost na iyon sa pag-unlad. Kaya, ang mga tao ay hindi nawawala sa kanilang mga pangunahing pangangailangan at ang mga tao ay maaaring magkaroon ng mga pangunahing kaalaman upang umunlad sa lipunang ito.

Sonia: Kailangan din nating tanungin ang ating sarili, ano ang sama-sama nating nawawala kapag napakaraming tao ang nasa survival mode? Kapag ang mga tao ay sinusubukan lamang na magkaroon ng kanilang mga pangunahing pangangailangan - tirahan, pagkain, pangunahing edukasyon.

Crystal: And the research will say that financial distress, especially in low-income situation where you are talking about necessities, that's one of the higher-level stresses you can have.

Mel: At mayroong katibayan ng trauma sa utak at mahinang pag-unlad ng utak sa mga bata na nagsisikap na mabuhay sa kahirapan. Malaking pag-aaral lang ang ginawa nila sa US. Nagbibigay sila ng pera sa mga ina, at sinusukat nila ang paggana ng utak ng mga sanggol. At nalaman nilang mas maganda ang pag-andar ng utak kapag nakakuha ng pera si nanay dahil pinapawi nito ang stress ng kahirapan.

Crystal: At nakakita kami ng mga pag-aaral na nagbibigay din ng pangunahing kita. Ang mga taong ito ay nabubuhay sa kita na iyon. Sila ay nakaligtas. At ang mga tao ay nakakakuha ng mga tanong tungkol sa kung ano ang ginagawa nila sa kanilang pera, walang nagtatanong sa iyo kung ano ang iyong ginagawa sa iyong pera. Kaya, hindi ko kadalasang inaaliw ang tanong na iyon. Ngunit hindi dapat lumaban ang mga tao para mabuhay. Para sa akin, ang aking pananaw, at ang aking batayan dito ay ang lahat ng buhay ay mahalaga, at dapat nating ipaglaban ang lahat ng buhay sa paraang magagawa natin. At lumayo kami doon, kahit na sa partikular na pagtugon sa pandemya na ito. Ngunit ito ay isang pagpapatuloy lamang ng lahat ng mga paraan kung saan ang mga sinadyang binalewala ang mga komunidad ay tinatrato sa lahat ng panahon. Ngayon lang ito pinalaki sa ating lahat. Ngunit ito ang mga paraan at ang mga bagay na sila ay nakikitungo na sa.

Sonia: At sa palagay ko iyan ang dahilan kung bakit napakahalagang hanapin ang uri ng pampulitikang tugon sa mas malaking larawang pampulitika. Alin ang, muli, ano ang layunin ng pamahalaan? Ano ang naisilbi nito? Kapag pinag-uusapan natin ang tungkol sa mga taong hindi makalabas sa survival mode at ang pag-aaral na binanggit mo kay Mel, ang epekto sa pag-unlad ng utak... ang paraan ng pagtingin ko dito ay kung ano ang nawawala sa atin? Sino ang mga artista at mga negosyante at mga imbentor at mga siyentipiko at mga manunulat, mga guro, mga tao na kung kaya nilang umunlad ay magbibigay sa atin ng yaman sa ating mundo, sa ating mga komunidad, sa ating mga lipunan, na pinagkaitan tayo?

Mel: Iyan ay tinitingnan mo ito bilang isang guro. Ganoon ang nakikita ng mga guro. Ang potensyal.

Sonia: Alam mo naman ito sa classroom mo diba? Kumuha ako ng isang mahusay na kurso noong ako ay nasa programa ng edukasyon. Nagtatayo ako ng prosocial na silid-aralan at naisip ko kung ano ang ibig sabihin nito? Kahanga-hanga ang instruktur dahil iginuhit niya ang kanyang mga dekada ng karanasan sa pagtuturo at ang kanyang mga kuwento bilang isang guro at isang ina ay kamangha-mangha. At karaniwang, sinabi niya na ang mahalaga

Project Canary Podcast

bagay na ginagawa mo sa iyong silid-aralan ay lumikha ka ng isang komunidad. Mula doon, maaari mong makamit ang lahat ng iba pang mga bagay. Kaya, sa isang paraan ang pagmuni-muni na ito ay magkatulad. Pupunta tayo sa curriculum. Darating tayo sa algebra. Pupunta tayo sa mga aralin sa kasaysayan. Pupunta tayo sa English lessons. Ngunit lumikha muna kami ng isang lugar kung saan ligtas kang matuto, kung saan natutugunan ang iyong mga pangangailangan, kung saan iginagalang at nakikita kung sino ka... at nakikita mo rin ang iyong sarili bilang bahagi ng komunidad na ito at sa silid-aralan na ito. Kaya, pareho kayong nag-aambag sa mas malaking larawan at nakikinabang ka sa pakiramdam ng komunidad na iyon. Sa sandaling lumapit ako sa pagtuturo ng ganoon, ito ay isang hindi kapani-paniwalang bagay dahil ang unang gawaing iyon sa gusali ng komunidad sa silid-aralan ay nangangahulugan na maaari kaming gumawa ng mga himala bilang isang grupo.

Ang paborito kong kwento ay isang grade 8 class. Pumasok ako ng halos isang linggo at kalahati sa taon at naka-attach na sila, naka-bonding na, sa dating guro. Kaya, sila ay tulad kung sino ka sa tingin mo? Ako ay isang medyo bagong guro sa oras na iyon, at naisip ko, okay. Sinubukan kong magpatuloy sa kanyang diskarte at naisip kong tiyak na hindi ito gagana. Huminto ako at kakakilala lang namin. At sa oras na umabot kami sa Mayo ng taong iyon... ilalabas namin ito sa parke gamit ang Algebra, nagkaroon kami ng medieval fair at inimitahan ang buong paaralan, at nakagawa kami ng mga kamangha-manghang bagay. Dumating ang isang grupo ng mga estudyante at nagsabing gusto naming pumunta sa Playland, at medyo abala ako. Kung gusto mong gawin iyon kailangan mong ayusin ang lahat. And by the way, you need to fundraise para makapunta lahat. Kaya, hindi ito tungkol sa kung sino ang kayang pumunta. Mag-fundraise ka para lahat ay darating. Ginawa nila. Sa loob ng halos 10 araw, nakalikom sila ng ilang libong dolyar. Gumamit sila ng iba't ibang diskarte, pagbebenta ng tsokolate at pagbebenta ng bake at lahat ng uri ng mga bagay.

Hindi lamang sila nakalikom ng sapat na pera upang ang lahat sa klase ay kayang pumunta sa Playland... ito ay \$20 na halaga para sa lahat, at lahat ay kailangang pumunta kahit na hindi nila kayang bayaran. At may natirang pera para ibigay sa dalawa sa mga organisasyong pumasok para makipag-usap sa amin tungkol sa trabahong ginagawa nila. Ang isa ay nasa India. nagtatayo sila ng mga preschool sa Mumbai.

At ang pangalawa ay isang proyekto ng tubig sa Kenya. Kaya, sabi ng mga bata, mabuti, nakalikom kami ng mas maraming pera kaysa sa kailangan namin... hindi namin kailangan ang perang ito, kaya ibibigay namin ang perang ito sa mga organisasyon upang mapunta sila sa ibang mga bata na nangangailangan ng perang ito sa ibang lugar. Para sa akin ito ay isang halimbawa ng pagbibigay-kapangyarihan, ng paghahanap ng iyong sarili sa loob ng isang mas malawak na komunidad - hindi lamang sa silid-aralan, ngunit sa pandaigdigang komunidad - at pagkilala na mayroon kang kapasidad na ito bilang isang indibidwal, kapag sama-sama kang nagtatrabaho, upang mangyari ang mga talagang kamangha-manghang bagay. At pakiramdam ko ay napakapalad kong naging guro bago ako napunta sa larangang ito. Isa, kakayanin ko ang question period dahil naging substitute teacher ako noong grade 8.

Crystal: Nakipag-usap ka sa mga teenager; ito ang pinakamaliit sa iyong mga alalahanin.

Sonia: Pero dalawa, alam ko kung ano ang magagawa natin, kung magkaiba tayo ng oryentasyon. nakita ko na. Nabuhay ko ito, paulit-ulit, kasama ang mga hindi kapani-paniwalang mga batang ito. Sino ang maaaring mag-akala na hinding-hindi sila papasa sa isang history 11 na klase, ngunit nagawa nila?

Crystal: Ibinahagi ko na ito kay Mel, at ibinahagi ko na rin ito sa Twitter dati. Ngunit sa totoo lang... napakahirap para sa akin ang paraan kung paano ginagamit ang mga paaralan sa pandemyang ito at sa iba pang mga paraan upang pakasalan ang isang salaysay sa kalusugan ng isip dahil talagang pinahahalagahan ko ang paaralan at mga guro. At ako ay isang tinedyer na magulang, at

Project Canary Podcast

Bumalik ako sa Kelowna Young Parents' Program pagkatapos kong magkaroon ng anak ko noong 16 anyos ako. Isa sa mga pangunahing dahilan kung bakit ako naririto, malapit nang makuha ang aking Ph.D. at maging isang lisensyadong psychologist, ang aking guro sa araling panlipunan 11 at history 12, si G. Lindsay Gibson. Siya ay tunay na isa sa mga unang tao sa aking buhay na nagpakita ng aking walang pasubaling positibong pagpapahalaga. Iyon ang nakakita sa akin bilang isang tao, nakita ang potensyal sa abot ng aking makakaya at nakatulong sa akin na makita ang potensyal na iyon. At binago ang takbo ng buhay ko. talaga. Balak ko sanang maging chef noon. At mayroon na akong tatlong degree mamaya at gagawa ako ng iba't ibang bagay sa mundo at magkakaroon ako ng mas maraming maabot kaysa sa gagawin ko. At iyon ay dahil sa isa sa mga karanasang iyon at pagbuo ng komunidad. Kulang ako sa isang komunidad, at marami sa mga bata na nagmula sa mga mahihirap na lugar ay kulang sa isang komunidad. Hindi pa nila naranasan iyon. At upang mapunta sa isang sitwasyon kung saan tunay mong binuo iyon at makita ang posibilidad ng koneksyon at kung ano ang magagawa ng koneksyon para sa mundo? Gumagawa ito ng mga kamangha-manghang bagay, Sonia. Talagang ginagawa nito. At ang kwento mo at ang kwento ko ay maliliit na bersyon lang niyan.

Sonia: Ngunit sa tingin ko ito ay... lahat ay may kuwento tungkol sa isang guro. Sa ilang mga punto sa kanilang karera sa edukasyon, iyon ang gurong iyon. Mr. McNam para sa akin. At bumalik ito sa, Mel, napag-usapan mo ang tungkol sa pag-aalala tungkol sa ating sistema ng edukasyon. Naiisip ko ang kasabihang iyon na hindi kayang pakainin ng gutom na ina ang kanyang mga anak. Kung ang ating mga guro ay nasa isang lugar na napakataas ng antas ng stress, ano ang natitira sa kanila na ibigay sa kanilang mga estudyante? At hindi lang tungkol sa pandemic ang pinag-uusapan ko. Kapag mayroon kang 35 na bata sa iyong klase... kapag wala kang mga mapagkukunan... kapag wala kang access sa photocopy machine dahil naubos mo na ang iyong allotment...

Crystal: Ang aking kapatid na babae ay palaging bumibili ng mga bagay para sa kanyang silid-aralan.

Sonia: Wala akong kilala na guro kaysa sa hindi, tama? Ngunit ang pagkakaiba niyan sa isang guro na papasok sa silid-aralan ay nakakaramdam na suportado at mapagkukunan at hindi na kailangang mag-alala tungkol sa isang grupo ng mga bagay na hindi nila dapat alalahanin... ngunit magagawang ibigay ang hindi nahahati na pokus sa kapakanan at sa pag-aaral ng kanilang mga estudyante... iyon ang dapat nating pagsikapan.

Crystal: At iyon ang mga paaralan na magpapahusay sa kalusugan ng isip ng lahat. Iyon ang dahilan kung bakit ako nadidismaya. Maaari tayong magkaroon niyan. Ang kakayahang makarating doon ay naroroon. Kaya, ito ay itinutulak lamang iyon, at patuloy na kunin ang balangkas na mayroon ka ng komunidad. Ng patuloy na pagbuo ng komunidad. Dahil kung walang komunidad hindi tayo makakarating doon, at sa tingin ko marami tayo doon. Ito ay pagkuha ng mga salita sa tamang paraan. At makuha ito sa tamang format. At maabot ang mga tamang tao. At sa tingin ko lahat tayo ay magpapatuloy na gawin iyon habang nagpapatuloy ang pandemya at ang hinaharap. Dahil ang pandemya sa isang punto ay hindi tayo magiging kasing-focus dito, at marami pa ring iba pang mga problema na kailangang harapin. Ang pagbabago ng klima ay isa sa mga nangunguna. Na tayo ay humaharap sa isang panandaliang pagkawala nang hindi nakikitungo sa pagkawala ng lahat ng ito. Na tila walang kabuluhan kung minsan kung hindi talaga natin ita-target ang pagbabago ng klima. May kailangan tayong gawin, ngayon din.

Sonia: At kilalanin kung nasaan tayo. Ang kalungkutan. Ang kawalan. Ang sakit. Ang kalungkutan. Sa tingin ko ngayon. Sinusubukan kong sabihin ito, ngunit hindi lamang tayo nagdadalamhati sa nangyayari ngayon, o kung ano ang nawala sa atin. Nagdadalamhati din tayo tungkol sa isang hinaharap na kailangan nating tanggapin ang isang buong bungkos ng mga bagay tungkol sa hinaharap na iyon, na 20 taon na ang nakaraan ay mayroon tayong ibang pananaw sa hinaharap. Iba ang itsura nito. At ngayon narito na tayo. At isa sa mga bagay na sinasabi namin

Project Canary Podcast

marami sa aming maliit na koponan ay hindi ka makakabuo ng isang may pag-asa na pananaw para sa hinaharap maliban kung magsisimula ka sa isang tapat na katotohanan tungkol sa kung nasaan ka ngayon.

Crystal: At hindi tayo maaaring magmadaling bumalik sa normal na nakakasira ng napakaraming tao. Hindi iyon pinahahalagahan ng maraming tao. Ang pandemya ay hindi naging sanhi ng alinman sa mga isyung ito. Pinalaki lang nito ang umiiral na hindi pinapansin na mga komunidad na nasa populasyon na iyon sa isang ika-1 na antas. Kung saan ang buhay nila ngayon ang nasa linya. Huwag tayong magmadaling bumalik sa normal na iyon at gumawa tayo ng

ibang isa na puno ng komunidad at puno ng mga taong talagang nagmamalasakit sa isa't isa. Kaya, na kapag nangyari ang mga bagay na ito, handa na tayo. Hindi ito isang pag-aagawan, hindi ito paghahati-hati. Alam namin kung ano ang inaasahan sa aming komunidad at kami ay pupunta doon. Nagbibigay ito sa atin ng pag-asa.

Sonia: Tinatanong ako ng mga tao kung paano ka nananatili sa pulitika, lalo na ngayon?

Crystal: Sonia, pinapalalpakan kita sa ginagawa mo. Napakahirap ng pulitika, dahil tulad mo, ako ay tungkol sa katapatan at transparency. At sa masasabi ko, hindi ito ang sinusubukang gawin ng karamihan sa mga tao ngayon. At mahirap. Natutuwa ako na nariyan ka, at natutuwa ako na mayroon tayong mga taong may katulad na pananaw na nasa mga posisyong iyon. Dahil iyon ang kailangan natin.

Kailangan natin ng mga tao na kumilos ngayon, na humakbang sa mga bagay na iyon at aktwal na gumawa ng pagbabago.

Kailangan nating lumipat mula sa katapatan at transparency patungo sa pagkilos kapag mayroon na tayo nito.

Sonia: Ito ay katapatan, transparency. Ito ay aksyon. At ito ang layuning iyon – saan tayo nagsisikap na makarating? At sa tingin ko ang hindi natin magagawa ay maging passive sa mga panahong ganito. Ngunit kami rin, at ako ay nakikibaka dito sa lahat ng oras, ako ay tao rin gaya ng iba, hindi sumusuko sa pagiging galit o takot sa lahat ng oras. Gusto kong itulak ang aking sarili na i-orient ang aking trabaho at ang aking mga pagsisikap sa lugar na ito kung saan kami makakarating? May mga libro ako sa desk ko. Napakagulo ng mesa ko, natutuwa akong hindi mo ito nakikita. Ngunit ito ay isang magandang libro - All We Can Save: Truth, Courage, and Solutions for the Climate Crisis. Lahat ng babaeng nag-aambag, maraming babaeng may kulay. Ito ay isang ganap na nakamamanghang at maganda at may pag-asa na libro. Ngunit kasunod nito – kaya nariyan ang may pag-asa na pananaw para sa hinaharap at narito ang tapat na katotohanan tungkol sa kung nasaan ang – Slick Water: Fracking at One Insider's Stand Against the World's Most Powerful Industry. At sa tingin ko ito ang kumbinasyong iyon. Ito ay ang malamig na mahirap tingnan, nakikita natin ang isang korporasyon at pribatisasyon ng pangangalagang pangkalusugan. Nakikita namin ang mga kita ng korporasyon na nagtutulak sa lahat ng uri ng mga kabaligtaran ng panlipunang mga determinant ng kalusugan. Nabasa ko ang isang artikulo noong isang araw tungkol sa krisis sa pabahay. At hangga't ang pabahay ay isang negosyong kumikita ng kita, ang mga tao ay hindi magagawang makipagkumpitensya dito. Walang paraan na makakalaban ka sa isang hedge fund.

Crystal: Sa Kelowna noong lumipat ako, ibinenta ng aking tattoo artist ang kanyang bahay bago ako umalis at nakakuha siya ng \$300k sa humihingi ng presyo, walang takda. Apat na alok mula sa iba't ibang kumpanya. Walang isang tao o isang pamilya na naglalagay ng alok. At pupunasan lang nila ito at maglalagay ng iba pang bagay doon. Nagkaroon siya ng 8 alok na magkasama, wala sa kanila ang mga pamilya.

Mel: Sinubukan ng kapatid ko na bumili ng bahay at na-outbid siya ng 35 iba pang tao, ng \$570k. \$570k higit sa presyong hinihiling. Walang normal na Canadian ang makakakumpleto niyan.

Crystal: At ang dami ng inflation na nakita natin sa mga presyo ng bahay kumpara sa halaga ng pagtaas ng sahod... I mean... basic math doon. Ito ay hindi napapanatiling. At ito ay magtatapos. Ito lang

Project Canary Podcast

kailan at gaano kalaki ang pinsalang idudulot nito. At sa kasamaang palad, alam namin na hindi ito magdudulot ng pinakamaraming pinsala sa pinakamataas na tao na nagpasya sa mga bagay na ito.

Sonia: At sa palagay ko ang lahat ng ito, upang palibutan ang pag-uusap tungkol sa pagtugon sa pandemya... kapag bumalik tayo sa mga panlipunang determinant ng kalusugan, tulad ng mga tunay na tagapagpahiwatig ng pag-unlad, maaari nating simulan upang makita at suriin at sukatin nang maayos kung saan tayo dinadala ng mga patakarang ito. At kung dinadala nila tayo sa maling direksyon? Sige. Lumipat tayo at lumipat sa kabilang direksyon. Ngunit maaari lamang tayong magkaroon ng roadmap na iyon kung tayo ay sumasang-ayon sa ilang mga batayan tungkol sa patutunguhan na ating pupuntahan.

Crystal: At iyon para sa akin ay nangangahulugan ng demokrasya. Na tayo ay isang populasyon na may sapat na kaalaman. Iyon ay bukod sa mga nangyayari. Hindi sa isang populasyon tayo na sumisigaw ng maling impormasyon na ibinigay ng mga opisyal na walang gaanong pakialam. Iyon ay demokrasya upang malaman at maramdaman na tayo ay nauunawaan at gumagawa ng mga pagpipilian dito. At umaasa ako na lumipat tayo patungo doon. At hinala ko na magkakahiwalay ka niyan, Sonia. Isa kang matapat na boses sa labas ngayon at pinahahalagahan ko ito.

Lubos kong pinahahalagahan ang paglalaan mo ng oras upang makipag-usap sa amin ngayon sa podcast upang makakuha lamang ng impormasyon at turuan ang mga tao. Dahil iyon ang pangunahing panimulang punto, ay tapat na impormasyon sa mga tao.

Sonia: Talagang naantig ako na inimitahan mo ako at talagang nagpapasalamat sa pag-uusap na ito. Sa tingin ko kailangan natin ng higit pa at higit pa sa mga ganitong uri ng pag-uusap, at pinalakpakan kita sa paglikha ng espasyong ito.

Para sa pagkakaroon ng mga mahahalagang talakayang ito.

Mel: Nais ko lang na mas maraming tao ang magkaroon ng pagkakataon na makipag-chat sa iyo at maranasan ang tunay na pamumuno. Kailangan namin ng higit pang mga boses tulad ng sa iyo upang palakasin doon. Dahil hindi iyon ang mensaheng naririnig ng pangkalahatang publiko.

Crystal: Ito ay mahirap bagaman dahil ang amplification o kung ano ang pinalakas ay hindi kinakailangan ang katapatan.

Sonia: At ito ay isa sa mga bagay... Si Margaret MacMillan ay nasa CBC noong Linggo ng umaga, nagsasalita bilang isang mananalaysay tungkol sa paraan na karaniwang pinagsasama-sama ng mga digmaan ang isang populasyon. Dahil ikaw magkaroon ng isang karaniwang panlabas na kaaway, at kailangan mong umasa sa isa't isa at ito ay talagang lumilikha ng isang pakiramdam ng pagkakaisa... siya ay partikular at balintuna na nagsasalita tungkol sa Britain noong World War II. Ang nakakatawang bahagi ng kuwento ay ang motto na Keep Calm and Carry On. Ang gobyerno ay nag-print ng milyun-milyong poster na iyon noong panahong iyon, ngunit hindi sila aktwal na ipinamahagi. Ito ay isang post-war phenomenon na ang pagmemensahe. Ngunit ang pandemyang iyon, ayon sa kasaysayan, ay sa wakas ay nagpapahina sa koneksyon at pagkakaisa dahil itinutulak nila tayo sa paghihiwalay at inilalayo tayo sa isa't isa. At si Melody kapag sinabi mong gusto kong marinig iyon ng mga tao... isang karaniwang taon para sa akin, noong nakaraang taon, ay naglalakbay sa mga komunidad at nakikipagkita sa mga tao nang personal. Ang pagkakaroon ng malalaking pagtitipon, pagkakaroon ng pagkakataon na magkaroon ng pabalik-balik... ngunit iyon ay napakahirap gawin. Kumusta, pumunta sa isa pang Zoom meeting sa pagtatapos ng iyong araw ng Zoom meetings ay hindi isang nakakaakit na pagpipilian para sa maraming tao ngayon. Ngunit kinikilala ko iyon ay... kailangan nating magkaroon ng mga pag-uusap na ito nang mas malawak at magkaroon ng mga pag-uusap tungkol sa pulitika na hindi kaagad tungkol sa paglalagay ng iyong mga kamao at pag-staking out sa iyong teritoryo at pagtiyak na ikaw ay sumigaw ng pinakamalakas. Pero actually, hearing and listening and looking for where is our common

Project Canary Podcast

lupa? Saan tayo magsisimula na napagkasunduan natin? Marahil ay may mga pagkakaiba tayo sa kung paano tayo makakarating doon ngunit kung magkakasundo tayo sa mga malulusog na komunidad, malulusog na tao, natural na sistema ng kalusugan, at mapagkakatiwalaang gobyerno, sa palagay ko maaari na tayong magsimulang gumawa ng mga hakbang.

Crystal: At pagkatapos ay i-click lang ang mga patakaran. Kapag nalaman mo kung ano ang layunin, susunod ang mga patakaran. Ganap.

Sonia: Maraming salamat sa inyong dalawa.

Crystal: Salamat sa oras mo.

